

ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನಮಗೆ ಹೇಳಿದ್ದ. ಆತನು ತನ್ನ 'ಲೀಲಾವತಿ ಮಹಾಪ್ರಬಂಧಂ'ನಲ್ಲಿ ಕವಿಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಸಲ್ಲುವ ಮಹತ್ವದ ಮಾತೊಂದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ-

**ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಟ್ಟದಿರ್ಕೆ ಕಡಲಂ ಕಪಿಸಂತತಿ
ವಾಮನಕ್ರಮಂ|
ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಮುಟ್ಟದಿರ್ಕೆ ಮುಗಿಲಂ ಹರನಂ ನರನೊತ್ತಿ
ಗಂಟಲಂ|
ಮೆಟ್ಟಿಗೆ ಮೆಟ್ಟದಿರ್ಕೆ ಕವಿಗಳ್ ಕೃತಿಬಂಧದೊಳಲ್
ಕಟ್ಟಿದರ್|
ಮುಟ್ಟಿದರೊತ್ತಿ
ಮೆಟ್ಟಿದರದೇನಳವಗ್ಗಳಮೋಕವೀಂದ್ರರಾ||**

(ವಾನರ ಸೈನ್ಯವು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲಿ, ಕಟ್ಟದಿರಲಿ. ವಾಮನಾವತಾರದಲ್ಲಿ ವಾಮನನು ಆಕಾಶವನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲಿನಿಂದ ಮುಟ್ಟಲಿ ಮುಟ್ಟದಿರಲಿ. ಅರ್ಜುನನು ಶಿವನ ಗಂಟಲನ್ನು ಒತ್ತಿ ಮೆಟ್ಟಲಿ ಮೆಟ್ಟದಿರಲಿ. ಆದರೆ ಕವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾನರ ಸೈನ್ಯದಿಂದ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು; ವಾಮನನ ಕಾಲಿನಿಂದ ಆಕಾಶವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರು; ಅರ್ಜುನನ ಕಾಲಿನಿಂದ ಶಿವನ ಗಂಟಲನ್ನು ಒತ್ತಿ ಮೆಟ್ಟಿದರು; ಇದು ಕವಿಗಳ ಅಗ್ಗಲಿಕೆ). ಈ ನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನ ಮೂಲಕ ನೇಮಿಚಂದ್ರನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೊಂದು ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ವಿವೇಕವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟ. ಆದರೆ, ಆ ಕಾವ್ಯವಿವೇಕ ಇವತ್ತು ಮಸುಕಾಗುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಹಲವರಿಗೆ ಕಾವ್ಯ, ಪುರಾಣ, ಐತಿಹ್ಯ, ಚರಿತ್ರೆಗಳ ನಡುವಣ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೇ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕವಿಕೃತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸತ್ಯ ಘಟನೆಗಳೆಂದೇ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅಂತವರಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳಿದ ನೇಮಿಚಂದ್ರನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ಹಾದಿ ತಪ್ಪಬಾರದೆಂದು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ, ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಇವತ್ತು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಇತಿಹಾಸವೆಂಬಂತೆ, ಅಥವಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೃತಿಗಳೆಂಬಂತೆ ನೋಡುವ ಕ್ರಮ ಬಹಳ ಈಚಿನದು. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು

ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರೂ, ಕುರಾನನ್ನು ಮುಸ್ಲಿಮರೂ ನೋಡುವಂತೆ ನಾವೂ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಹಟದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯವು ಬಹಳ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸವಾಗಿಯೋ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೃತಿಯಾಗಿಯೋ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅದು ರಾಜಕೀಯಕ್ಕೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದಂತೂ ತೀರಾ ಈಚಿನದು. ಶ್ರೀರಾಮನು ಒಬ್ಬ ಅರಸನಾಗಿ ಉತ್ತರಭಾರತದಲ್ಲಿ ಎಂದಾದರೂ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಆಡಳಿತ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆಯೇ ಎಂಬ ಇತಿಹಾಸದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಈಗ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. 1950- 60ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರ ಸಮೇತ ಕ್ಯಾಲೆಂಡರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ನಗುಮುಖದ ರಾಮನು ಈಗ ಉಗ್ರವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ವಿನಯಕ್ಕೆ ಹೆಸರಾದ ಹನುಮಂತನೂ ಈಗ ಉಗ್ರಮುಖಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸೀತೆ ಮೂಲೆಗೆ ಸರಿದಿದ್ದಾಳೆ. ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಬರೆದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಾದ ಶಂಭೂಕ ವಧೆಯು ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ರಾಮಾಯಣಕ್ಕೆ ಯಾರು ಸೇರಿಸಿದರು? ಯಾಕೆ ಸೇರಿಸಿದರು? ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಕಾವ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ, ಇತಿಹಾಸವೂ ಇಲ್ಲ, ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯ ಇದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವ ಕಾವ್ಯವು ಸಹಜವಾಗಿ ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಾಠಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಮೂಲಪಠ್ಯವನ್ನು ಓದಿದವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಭಾರತೀಯರು ದೇಶೀ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ರಾಮಾಯಣಗಳನ್ನು ಓದಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಹನ್ನೊಂದನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾದ ಕಂಬನ್ ರಾಮಾಯಣವು ತಮಿಳುನಾಡಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧ. ಕ್ರಿಸ್ತಶಕ 1100ರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ನಾಗಚಂದ್ರನು ಬರೆದ 'ರಾಮಚಂದ್ರ ಚರಿತ' ಪುರಾಣವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರು ಓದಿದ್ದರು. ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ 'ರಾಮಚರಿತ ಮಾನಸ'ವು ಮನೆಮನೆಗೆ ತಲುಪಿದೆ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮಾಯಣಗಳಿವೆ. ಅಮೆರಿಕನ್ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಪ್ರೊ.ಪೌಲಾ ರಿಚ್ಚನ್ ಅವರು ಹಲವು ರಾಮಾಯಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು